

מֵדַת הַרְחָמִים עָלֵינוּ הַתְּגַלְגָּלִי

התאונה המחררידה

במוצאי ר"ה תשפ"ב

האברך הצעיר
הרה"ח רבי אברהם לאווי זצ"ל
שנהרג בתאונה טראגית במוצאי ר"ה
כשהוא רק בן 44 בלבד!
הוחזר בביתו

8 יתומים

קטנים

המחכים לאבא שיחזור...

פחד מוות

מכל העולם. אמא נשארה בארץ עם הילדים וזה לא היה קל, אבל היא שמחה שהוא מתפלל במקום שליבו חפץ.

ומחר הוא חוזר! הילדים הלכו לישון בהתרגשות. בקושי שבוע עבר מאז שאבא נסע, והם כבר לא מסוגלים לחכות עוד. הלוואי שיעברו מהר השעות ואבא יהיה כאן, מחייך אליהם את חיוכו הרחב ומחבקם באהבה.

אחרי חצות לילה

רכב ההסעות דוהר על הכביש המהיר. בעוד כשעתיים יגיעו לשדה התעופה בקייב, והנוסעים העייפים מיומיים של תפילות ורתחות מנמנים על הכסאות המרופדים.

פתאום הם מיטלטלים בפראות. הרכב פונה פניה חדה שמאלה, מתנגש ב'כום' עצום ונזרק ימינה. צעקות ממלאות את ההסעה. אנשים היסטריים זועקים 'שמע ישראל! הצילו!!!'

ואחרי הרעש משתררת אימת מוות - - -

חושך. הכביש האוקראיני כמעט ואינו מואר. הנוסעים המבוהלים מביטים סביבם ומנסים לזהות את המתרחש. כמה שמבינים מתחילים לטפל בפצועים. קולות רכבי ההצלה נשמעים מרחוק.

ובתוך החושך המקפיא ופחד המוות, עולה נשמתו של אבא שלהם היקר אל גנזי מרומים.

לכתוב ביקור

שתי שכנות דופקות על דלת משפחת לאווי בבית שמש. אמא והילדים ישנו שינה עמוקה ולא שמעו כלום. רק אחרי זמן ארוך נפתחה הדלת, וילדון חמוד בפיזימה הביט מבלבל על האורחות.

"כולם ישנים", הוא אמר לשכנות שביקשו את אמא. "בטוח שצריך להעיר אותה עכשיו?"

איך אומרים לאשה שבעלה לא יחזור יותר שוב, לעולם? איך מבשרים לילדים שאבא נהרג בתאונת דרכים באוקראינה, איך אומרים את המילים הנוראיות הללו כששלטי ה'ברוך הבא אבא!' דוקרים את העיניים?

לאט-לאט טפטפו את הידיעה המרה, כאילו שאפשר לרכך כזה אסון. היתה תאונת דרכים בדרך. תאונה קשה. רבי אברהם ישב בדיוק בצד שנפגע. טיפלו בו בצידי הכביש. ולא הצליחו להציל - - -

רק נכנסה השנה שכה יחלנו תשפ"ב, ושוב אנחנו מתפלצים באימה. כמה התפללנו שתכלה שנה וקללותיה! כמה שיווענו להתחלה חדשה, לשנה טובה ושמחה בלי צרות!

אבל רק יצא היום טוב הראשון, וכבר הגיעה מעבר לים הבשורה על טרגדיה איזמה. עוד אב צעיר שנקטף בדמי ימיו. עוד משפחה מתוכנו שנפלו עליה השמים.

אנחנו מזועזעים. רועדים בפחד. ריבונו של עולם, מה עוד אתה מבקש מאיתנו? מה אתה רוצה לומר לנו, מה?

ובתוך הצער והבלבול, יש דבר אחד שאנחנו יודעים וחייבים לעשות עכשיו: צדקה.

מוצאי ראש השנה תשנ"ב

הקהל הקדוש על ציונו של רבי נחמן מברסלב זי"ע"א נפרד מהחג בשירת כיסופים סוחפת ורבי אברהם לאווי ממחר לחייג לרעייתו. הוא משתף אותה בתחושת הרוממות שבתפילות, מתעניין כיצד עברו עליה ימי החג ואיך הסתדרה עם הקטנים.

אחר כך הוא משוחח גם עם הילדים ומבטיח שמחר אחר הצהריים, בעזרת השם, כבר יהיה איתם בבית שוב.

השיחה מתנתקת ואמא ממשיכה לארגן, להדיח את הררי הכלים ולהעמיד עוד מכונת כביסה. הבית ברוך השם, בלי עין הרע, אין להם משפחה בארץ בכלל ובכל זאת היא מאושרת. מאושרת שזכתה לבעל תלמיד חכם, מאושרת בעבודת השם הטהורה שלהם, ויודעת שאמנם וויתרה על חיי נוחות ורווחה בארצות הברית, אך זכתה לעושר רוחני של חיים בארץ ישראל.

הם עלו לבד לארץ כזוג צעיר, בלי אמא שאפשר לקפוץ אליה לסעודות, בלי אחים לשלוח אליהם את הילדים לפעמים או לקבל מהם ארוחת צהריים אחרי לידה. לבד, בצניעות ובלי שקל, בנו רבי אברהם לאווי ורעייתו בית להשם יתברך, וזכו לעשרה ילדים מחונכים ואציליים כמותם.

רבי אברהם זכה לשבת בהיכל השם, כשרעייתו הצדיקה עומדת לימינו בשותפות מלאה. התורה שלו ושל הילדים היתה המטרה בשבילה קמו בבוקר ולמענה הלכו לישון בלילה, ועדיין - הוא לא הסתפק במה שיש לו, והמשיך לשאוף גבוה יותר. עם לב פתוח ורחב הוא קיבל מכל מקום שהגיע אליו עומק נוסף בעבודת השם. עוד מימד רוחני, עוד ערוץ חיבור לריבונו של עולם.

את ראש השנה באומן הוא אהב במיוחד, ומזה מספר שנים נסע בקביעות להתפלל עם עשרות האלפים שהגיעו

רק השם יודע מהיכן...

הם לא יודעים מה יהיה בלעדיו. הם לא חושבים על זה בכלל. המוח תפוס בצער איום, תהומי. מתמקד רק בדבר אחד: אבא!!!

אנחנו חושבים על היום שאחרי השבעה. על החודשים והשנים שעוד יחלפו עד שהתינוקת שלו תעמוד תחת החופה. אנחנו יודעים שעכשיו - עכשיו זה הזמן! עת לעשות להשם! לפני שנעבור הלאה ונשכח...

עכשיו אנחנו נעמוד לימינם ונקים בסיס כלכלי יציב לשנות ההתמודדות שעוד נכוננו! עכשיו, כשהלבבות רותחים בדמעות - נפתח את הכיס ונתרום. הם צריכים אותנו בשביל לקנות לחם וירקות, בשביל לשלם אלף ואחת עניינים של בית נורמלי. בשביל לחיות!

למשפחתו של רבי אברהם לאווי ז"ל אין שום הכנסות, בכלל! מה שאתה תיתן עכשיו - זה מה שיהיה! אתה מתלבט אם להוסיף עוד חמישים שקלים - בשבילך זו הוצאה חד פעמית, לאלמנה וליתומים זה כסף לחיות!

בואו, דווקא עכשיו כשאנחנו מחפשים אחר זכויות להיתלות בהן. כשאנחנו מבוהלים וחרדים מפני אימת הדין. חז"ל גילו לנו שצדקה מעבירה את רוע הגזירה, והקדוש ברוך הוא שלח לנו את העלון הזה לידיים כדי שניצל!

תנו, תנו בשפע! תנו לחיים שלכם, תנו לחייהם של אלמנה ויתומים!

צדקה תציל ממוות - זו הדרך שגילו חז"ל הקדושים. זו הצדקה שריבונו של עולם גלגל עכשיו דווקא אליך! קח אותה! תינצל!

אי אפשר להבין. אי אפשר להאמין. לא! זו טעות! אבא שלנו נוחת היום בצהריים, כך הוא אמר! אנחנו מחכים לו! השמש עולה במזרח, יום חדש מתחיל. שנה חדשה, תשפ"ב. שנה בלי אבא - - -

רק אתמול בכינו 'מי יחיה ומי ימות'. רק אתמול צעקנו 'זכרינו לחיים!' איך עכשיו כבר בוכים על עוד קרבן שעלה תמים לשמים? איך נוספו עשרה יתומים המומים בעם ישראל, כשעוד לא עברה יממה אחת מראש השנה?

אנחנו מנערים את הראש, כאילו שאם נתעלם רבי אברהם יחזור לחיים. לא מסוגלים לחשוב על אלמנה ויתומים שליוו את אבא בהתרגשות לשדה התעופה, והוא חוזר אליהם עטוף בטלית - - -

בינתיים הוא שם, באוקראינה. עסקנים ואנשי ציבור מתאמצים לזרז את העברת הנפט, כדי שיוכלו לערוך לוויה וקבורה לפני שבת.

בארץ, אמא והילדים מתענים בהמתנה נוראית. הרקות הולמות מרוב בכי, העיניים נפוחות והלב עדיין מקווה להתעורר ולגלות שזה רק חלום ביעותים.

המחשבות נסובות סביב אבא. החיוך האחרון כשיצא מן הבית, מאור הפנים שהיה לו בשביל כל יהודי-ובמיוחד בשבילם. ההיענות הטבעית שלו לכל בקשה...

רבי אברהם לאווי, למרות גדלותו העצומה בתורת הנגלה והנסתר, התנהג בצניעות בלתי רגילה. הוא גמל חסד בפשטות עד שהמקבל בכלל לא חש שנעשתה עימו טובה.

וכמה שהוא היה טוב כלפי אחרים - פי כמה וכמה כלפי רעייתו וילדיו.

הוא נשא אותם על כפיים במסירות אוהבת. מילגת הכולל הקטנה הספיקה איכשהו, וכשהיה צריך יותר- הוא דאג לכך,

